

«ὦ λαμπρὸ ἦλιε, πόσον χαίρω ἐπαναβλέπων σε! Καὶ σεῖς δὲ ἀγαπητοὶ φίλοι, σὺ Ἀλβέρτε καὶ Ἑλένη, σεῖς ἐδῶ! Δὲν σας ἐπύραν λοιπὸν οἱ λησταὶ ἐκεῖνοι! Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ἄς ἀποθάνω τώρα!» Ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς λήθαργον. Ἐφάνη ὡς νὰ ἐξύπνησε διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. «Εἶναι ζων-

δὲν σε φαίνεται, ὅτι ὁ Ἐρῖκος ὁμοιάζει τὴν μητέρα σου;»
 «Μάλιστα, παπᾶ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀλβέρτος μετὰ τινων στιγμῶν παρατήρησιν, πραγματικῶς ὁμοιάζει τὴν μητέρα μου! ὦ, καὶ νὰ ἦτο ὁ ἀπολεσθεὶς ἀδελφός μου, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ μου θρηγεί τόσο πολύ!! Πρέπει νὰ ἦναι αὐτός, διότι πάντοτε τὸν ἠγάπησα ὡς

Ὁ Κόμης θεωρῶν τὸν Ἐρῖκον.

τανός! εἶναι ζωντανός!» ἐφώνησεν μὲ μίαν φωνὴν ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Ἑλένη. «Θά ζήσῃ! θά ζήσῃ!»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ὁ Κόμης εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην, ἔπου ἔκειτο ὁ Ἐρῖκος μὲ πρόσωπον πελιδόν, ἀλλὰ χαριέν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, ἀλλὰ γλυκεῖς, ἀφοῦ δὲ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλῶς σύρας τὸν Ἀλβέρτον ἀπὸ τὴν χεῖρα πλησίον του, Ἀλβέρτε, εἶπε,

τοιοῦτον, δὲν ἐνθυμῆσαι δὲ, πάτερ, ὅτι ἤθελα νὰ τὸν φέρω ἐδῶ εἰς τὸ φρούριον διὰ νὰ ἦναι ἀδελφός μου; ὦ Ἐρῖκε, Ἐρῖκε εἶσαι τῶ ὄντι ἀδελφός μου;»

(Ἀκολουθεῖ.)

—«Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ποιμὴν μου, δὲν θέλω στερηθῆ οὐδενός.» (Ψαλμ. κγ'. 1.)